

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **S., a.s.**, so sídlom v B., IČO: X., proti povinným **1/ D. Š.**, bývajúcemu naposledy v P., t.č. na neznámom mieste, zastúpenému opatrovníkom M., **2/ J. Š.**, **3/ A. Š.**, obom bývajúcim v K., **o vymoženie 44 877,08 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 5 Er 45/2008, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 18. februára 2010 sp. zn. 19 CoE 131/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Povinným 1/, 2/, 3/ nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Považská Bystrica dňa 6. februára 2008 vydal poverenie, ktorým súdneho exekútora Mgr. R. M. poveril vykonaním exekúcie na uspokojenie pohľadávky oprávnenej v sume 1 351 967 Sk a trov exekúcie proti povinným 1/ až 3/ na základe exekučného titulu – rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 9. februára 2001 č.k. 33 Cb 464/94-Mš-132.

Okresný súd Považská Bystrica uznesením z 12. mája 2009 č.k. 5 Er 45/2008-76 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Rozhodnutie odôvodnil poukazom na exekučný titul, ktorým je v preskúmvanej veci rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 9. februára 2001 č.k. 33 Cb 464/94-Mš-132, podľa ktorého je navrhovateľom V., a.s., Bratislava, voči ktorej boli odporcovia (t.j. povinní 1/ až 3/) zaviazaní na zaplatenie súm

800 000 Sk, 551 967,76 Sk a trov konania 54 076 Sk. Zmluvou o postúpení pohľadávok z 28. júna 2000 postupca V., a.s., so sídlom B. postúpil pohľadávky vrátane tej, ktorá je predmetom tohto exekučného konania, na oprávneného. Príslušná dokumentácia vrátane exekučného titulu bola postupníkovi (oprávnenému) odovzdaná ku dňu 4. mája 2001 odovzdávacím protokolom č. 1. Z uvedeného vyvodil, že zmluva o postúpení pohľadávok z 28. júna 2000 medzi postupcom V., a.s., Bratislava a postupníkom – oprávnenou bola uzavretá ešte pred vydaním exekučného titulu. Keďže k prevodu práv došlo pred vznikom exekučného titulu, tento prevod mal byť procesne riešený už v príslušnom súdnom konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici zmenou aktívne legitimovaného účastníka. Ak k takejto procesnej zmene preukázateľne nedošlo, súd už tento nedostatok nemôže napraviť v exekučnom konaní. Podľa názoru okresného súdu na S., a.s. neprešlo právo z exekučného titulu, a preto táto spoločnosť nemôže byť v postavení oprávnenej v predmetnom exekučnom konaní.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie oprávnenej uznesením z 18. februára 2010 sp. zn. 19 CoE 131/2009 napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukázal (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa odvolací súd dodal, že nemožno vylúčiť prechod povinnosti alebo práva z exekučného titulu na inú fyzickú alebo právnickú osobu; výlučne však prechádza len právo alebo povinnosť z exekučného titulu, alebo sa prevádza právo, či preberá povinnosť z exekučného titulu. Nemožno akceptovať prechod alebo prevod, ku ktorému došlo pred vydaním exekučného titulu, pretože tento prechod sa mal prejaviť už v procesnom nástupníctve (zmena alebo zámena účastníka konania v základnom konaní) a v správnom vyriešení vecnej legitimácie v základnom (sporovom) konaní. Ak nebol rešpektovaný prechod práva alebo povinnosti v základnom konaní, nemožno toto pochybenie naprávať v exekučnom konaní prostredníctvom zmeny alebo zámeny účastníkov tohto konania. V preskúmvanej veci zmluva o postúpení pohľadávok uzavretá medzi V., a.s. ako postupcom a S., a.s., Bratislava ako postupníkom, bola podpísaná 28. júna 2000, teda v čase pred vydaním rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 9. februára 2001 č.k. 33 Cb 464/94-Mš-132, ktorý je v preskúmvanej veci exekučným titulom. V zmysle exekučného titulu je oprávneným V., a.s., Bratislava, na S., a.s., Bratislava neprešli práva a povinnosti z exekučného titulu, a preto

nemôže vystupovať ako oprávnený subjekt na vymożenie pohľadávky z uvedeného exekučného titulu.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie oprávnená z dôvodu, že jej bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Namietala, že súdy oboch stupňov spochybnili jej postavenie ako oprávnenej v exekučnom konaní napriek tomu, že zmluvou o postúpení pohľadávok z 28. júna 2000 bolo preukázané aj vymáhanie pohľadávky postupcom podľa § 530 ods. 1 Občianskeho zákonníka; od vydania poverenia súdnemu exekútorovi nedošlo k žiadnej zmene oprávneného a ani zo strany účastníkov konania nedošlo k spochybneniu exekučného titulu ani postavenia S., a.s. ako oprávnenej. Súdy nevzali do úvahy vymáhanie pohľadávky postupcom v súlade so zmluvou o postúpení pohľadávok z 28. júna 2000 a zmluvou o vymáhaní postúpených pohľadávok uzatvorenou 30. júna 2000 podľa § 530 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V čl. III zmluvy o postúpení pohľadávok z 28. júna 2000 sa zmluvné strany dohodli, že postupca bude naďalej vymáhať postúpené pohľadávky v zmysle § 530 Občianskeho zákonníka v súlade so zmluvou o postúpení pohľadávok a na základe zmluvy o vymáhaní postúpených pohľadávok uzatvorenej 30. júna 2000 V., a.s. vymáhala nároky S., a.s. naďalej vo vlastnom mene, ale na účet S., a.s. a vystupovala v konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 33 Cb 464/94-Mš v pozícii oprávneného a vymáhajúceho veriteľa. Uvedená skutočnosť bola oznámená Krajskému súdu v Banskej Bystrici listom doručeným 26. októbra 2000, ktorý akceptoval postúpenie pohľadávky a jej ďalšie vymáhanie postupcom a rozsudkom z 9. februára 2001 č.k. 33 Cb 464/94-Mšč-132, právoplatným a vykonateľným 3. apríla 2001, zaviazal dlžníka a jeho ručiteľov na zaplatenie sumy 800 000 Sk, 551 967,76 Sk a trov konania v sume 54 076 Sk postupcovi. V prípade, ak by súd nebol akceptoval vymáhanie pohľadávky postupcom v zmysle § 530 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nemohol by po oznámení postúpenia pohľadávky ďalej konať s postupcom, ktorý postúpením pohľadávky stratil aktívnu legitimáciu na vymáhanie pohľadávky vo svojom mene a na vlastný účet. Z uvedených dôvodov žiadala napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

Povinní 2/ a 3/ vo vyjadrení k dovolaniu navrhli dovolanie zamietnuť a uviedli, že súdy oboch stupňov vyhodnotili všetky relevantné skutočnosti v súlade so zákonom a pokiaľ dospeli k odlišnému právnemu názoru ako oprávnená, nemožno v tom vidieť odňatie možnosti konať pred súdom.

Vyjadrenie povinného 1/ sa v spise nenachádza.

Súdny exekútor vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že exekučné konanie bolo vykonávané na základe poverenia vydaného Okresným súdom v Považskej Bystrici zo 6. februára 2008 a povinným boli vykonávané zrážky z dôchodku na vymáhanú pohľadávku celkom k 31. marcu 2010 vo výške 1 949,03 €. Ak bolo exekučné konanie začaté na základe nespôsobilého exekučného titulu, nemal exekučný súd vydať poverenie na vykonanie exekúcie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas osoba oprávnená na tento procesný úkon, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 a nasl. O.s.p.).

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie oprávnenej smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu

na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorý potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Keďže dovolaním je napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nevykazujúce znaky uznesení, proti ktorým je dovolanie prípustné, nemožno jeho prípustnosť vyvodit' z § 239 ods. 1 a 2 O.s.p.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť vyplývajúcu z § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. sa dovolací súd zaoberal aj tým, či v konaní nedošlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (aj uzneseniu), pokiaľ a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že z hľadiska posúdenia existencie niektorej z uvedených procesných väd ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je významné subjektívne tvrdenie účastníka o tom, že v konaní došlo k vade v zmysle § 237 O.s.p., ale len zistenie existencie vady tejto povahy.

Dovolateľka procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietala a existencia väd tejto povahy ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

So zreteľom na oprávnenou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania, dovolací súd osobitne skúmal, či v konaní na odvolacom súde nedošlo k odňatiu možnosti dovolateľky konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

O odňatie možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) ide vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva. Dovolací súd z obsahu spisu nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté procesnou vadou, znemožňujúcou oprávnenej realizáciu jej procesných práv.

Podľa dovolateľky k odňatiu jej možnosti konať pred súdom malo dôjsť tým, že odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, ktorý vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil, čím jej odňal možnosť realizovať priznané a zákonom chránené práva a nemôže zákonom ustanoveným postupom vymáhať v exekučnom konaní pohľadávku priznanú súdnym rozhodnutím. Dovolaťka nesúhlasila s názorom odvolacieho súdu, že na ňu neprešli práva a povinnosti z exekučného titulu, keďže zmluva o postúpení pohľadávok podpísaná medzi V., a.s. ako postupcom a S., a.s. Bratislava ako postupníkom bola podpísaná 28. júna 2000, t.j. v čase pred vydaním exekučného titulu (rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 9. februára 2001 č.k. 33 Cb 464/94-Mš-132). Z uvedeného je zrejmé, že dovolateľka spája odňatie možnosti konať pred súdom s nesprávnym právnym posúdením jej vecnej legitímácie v exekučnom konaní, keď súdy pri posudzovaní jej aktívnej legitímácie nevzali do úvahy vymáhanie pohľadávky postupcom v súlade so zmluvou o postúpení pohľadávok uzavretou ešte pred vydaním exekučného titulu a zmluvou o vymáhaní postúpených pohľadávok z 30. júna 2008 uzavretou podľa § 530 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Dovolací súd vo všeobecnosti poukazuje na to, že otázka vecnej legitímácie účastníkov konania (oprávnenej) nemá žiaden vplyv na prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. Ak by bol (prípadne) právny záver súdov nižších stupňov o nedostatku vecnej legitímácie nesprávny, nemala by táto skutočnosť za následok procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.; ich rozhodnutia by spočívali na nesprávnom právnom posúdení veci, ktorý dovolací dôvod však v danom prípade neprichádza do úvahy, keďže odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil (§ 239 O.s.p.).

Z dovolania ďalej vyplýva, že oprávnená namieta nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesné prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale zhodne zastavaný názor, že nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. zn. 4 Cdo 165/2003). I keby teda tvrdenia oprávnenej o založení rozhodnutia na nesprávnom právnom posúdení vecnej legitímácie boli prípadne aj opodstatnené, nezakladalo by to prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže procesná prípustnosť dovolania oprávnenej nevyplýva z § 239 O.s.p. ani z § 237 O.s.p., dospel dovolací súd k záveru o procesnej neprípustnosti dovolania oprávnenej. Jej mimoriadny opravný prostriedok preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní nebola oprávnená úspešná a právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo povinným (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal povinným náhradu trov dovolacieho konania, lebo v konaní o dovolaní nebol podaný návrh na priznanie tejto náhrady (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. septembra 2011

JUDr. Daniela S u ě a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková